

ฉันพวากลัวสิ่งลึกลับที่หลบไหวในตัวฉัน

— ซิลเวีย แพลน

SAMPLE

1

เป็น

“คนทั่วไปใช้เวลาสามสิบสามปีในชีวิตไปกับการนอน” เธอโน้มตัวเข้ามาใกล้ขึ้นจนผมได้กลิ่นน้ำหอมราคาแพงพุ่งปะทะจมูก ตามปกติพอถึงจังหวะนี้ผมจะรู้ทันทีว่าอีกฝ่ายโดนตกเข้าแล้ว “นั่นคืออาชีพของคุณหรือคะ”

“ใช่ครับ”

“เป็นหมอด้านการนอนหลับเนี่ยนะ”

“ผมศึกษาพฤติกรรมของคนที่ถูกขึ้นมาก่อเหตุอาชญากรรมระหว่างนอนหลับนะครับ” บนนามบัตรของผมมีคำว่าดอกเตอร์นำหน้าชื่อดอกเตอร์เบเนดิกต์ พรินซ์ คลินิกแสบปีย์ ถนนฮาร์ลีย์ ผมคือผู้เชี่ยวชาญด้านการนอนหลับและไม่เคยอวดอ้างว่าตัวเองเป็นแพทย์เลยสักครั้ง

เธอมองออกว่าผมไม่ได้พูดเล่น “เป็นไปได้หรือที่จะมีคนทำอะไรแบบนั้นจริง ๆ”

“คุณไม่เคยสงสัยเลยหรือครับว่าตัวเองถูกขึ้นมาทำอะไรบ้างหรือเปล่าระหว่างที่หลับสนิท”

คนส่วนมากมักจะไม่วางใจเมื่อได้ยินคำถามแบบนี้ ปัจจัยสำคัญในการก่อเหตุอาชญากรรมขึ้นอยู่กับเวลาและสถานที่ เรามักจะเพิกเฉยกับการฟังเรื่องราวของคนอื่นที่เหมือนเรา และบางครั้งก็ชอบฟังเรื่องของคนที่ต่างจากเราด้วย แต่ไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการนอนหลับแน่นอน

การนอนหลับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทุกคน มันเกิดขึ้นเป็นประจำเช่นเดียวกับกลางวันและกลางคืน

“อาชญากรรมประเภทไหนคะ”

เธอยังไม่เปลี่ยนเรื่องคุย นั่นหมายความว่าเธอยังสนใจผมอยู่ “ทุกประเภทที่จัดว่าเลวร้าย”

“คนเราต้องตื่นแน่ ๆ ถ้าทำได้ขนาดนั้น”

“ไม่หรอกครับ ถ้าพวกเขาอยู่ในภาวะละเมอเดิน ผมรู้จักคนใช้บางคนที่ล็อกประตูบ้านแน่นหนา ก่อนเข้านอน แต่สุดท้ายก็ขี้ออกไปได้ทั้งที่ยังหลับ บางคนถึงขนาดลงมือฆ่าคนตายด้วยซ้ำ”

“ถ้าทำถึงขั้นนั้น ยังไงก็ต้องจำได้อยู่แล้วไม่ใช่หรือคะ”

“ดูจากรั้วรอบตาคุณ ผมเดาว่าเมื่อคืนคุณคงได้นอนสักห้าชั่วโมงครึ่งสินะครับ”

เธอขมวดคิ้ว “ชัดขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“คุณจำได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างในระยะห้าชั่วโมงครึ่งนั้น”

เธอนิ่งไปพักหนึ่งขณะเพ่งตามองด้วยมือขวา “ฉันฝันถึงเรื่องบางอย่าง”

“เช่นเรื่องอะไร”

“จำไม่ได้”

“นั่นไง นั่นแหละสิ่งที่ผมพูด”

แววตาของเธอเปลี่ยนไปทันที เธอมองผมด้วยสายตาที่ต่างไปจากเดิม เสียงเธอดังขึ้นและภาษากายก็แสดงความกระตือรือร้นกว่าเก่า “เดี๋ยวนะ มีคดีดังอยู่นี่นา คดีอะไรนี่...”

จุดจบมาถึงตอนนี้อย่างน้อยครั้งเต็มที่ที่การเดดของผมจะดำเนินมาจนถึงจุดนี้ ผมมักจะพาลำเรื่องราวจนพวกผู้หญิงเบื่อและหนีด้วยความ

ขยาดเมื่อผมเล่าเกี่ยวกับคนที่คนไข้ฆ่าคนตายระหว่างนอนหลับ ถ้าลำพัง
เรื่องนั้นยังไม่ได้ผล การเดดก็จะต้องจบไปด้วยเรื่องสุดท้ายนี้แหละ

เมื่อรู้เข้าก็ไม่มีผู้หญิงคนไหนอยู่ต่อ

ไม่มีเลยจริง ๆ

“แอนนา โอ” ผมบอกพลางยกไวน์เมอร์โลแพงหูฉี่ขึ้นจิบเป็นอีกสุดท้าย
จากนั้นก็เอื้อมมือไปคว้าเสื้อนอกและเตรียมเผชิญกับความผิดหวัง

“อ้อ คุณคือผู้ชายในรูปที่เป็นนักจิตวิทยาคนนั้นนั่นเอง”

ผมยิ้มเศร้า ๆ ขณะมองนาฬิกาข้อมือ “ครับ ผมเอง”

เธอหมายถึงรูปถ่ายที่ปรากฏบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์เจ้าใหญ่
ทุกฉบับหลังเกิดเหตุนองเลือดราวกับฉากสุดท้ายในละคร มันคือช่วงเวลา
แห่งความเป็นความตายที่ไม่สามารถย้อนกลับไปสู่จุดเดิมได้ ทว่าก่อนที่ผม
จะถูกสังคมนักคิดและหมอดอนาคต ผมเคยเป็นไอ้หนุ่มสวมแว่น ผมเฝ้า
ยุ่งเหยิง แถมแต่งตัวเซ็กซี่เปิดเหมือนอาจารย์มหาวิทยาลัย แต่แล้วผมก็
เปลี่ยนแปลงตัวเองเสียใหม่ ไม่ว่าจะเป็นหมวดเคราและปลายผมหงอกขาว
ซึ่งทำให้ดูมีอายุมากขึ้น หรือการสวมแว่นที่ใหญ่กว่าเดิมไม่เหมือนแว่นตา
ในหนังเรื่อง*แฮร์รี พอตเตอร์*แบบเมื่อก่อน เว้นเสียแต่ใบหน้าและดวงตา
ที่ผมทำอะไรกับมันไม่ได้

แม้รูปลักษณ์จะเปลี่ยนไปแต่ผมยังเป็นคนเดิม

ผมรอฟังคำถามเดียวกับที่ทุกคนถามเหมือน ๆ กัน มันคือปริศนา
อย่างเดียวกันที่ยังค้างคาอยู่ท่ามกลางสารพัดเหตุการณ์ และเป็นสิ่งที่สร้างความ
แตกแยกในครอบครัว คู่สามีภรรยา หรือแม้กระทั่งเพื่อนฝูง

“เธอผิดจริงหรือเปล่าคะ” คุณเดดหรือผู้หญิงที่กำลังจะกลายเป็น
อดีตคุณเดดของผมถามคำถามนั้นออกมาจนได้ ตอนนั้นผมกลายเป็นคน
น่ารังเกียจ เป็นอีกหนึ่งเรื่องเล่าสนุก ๆ ระหว่างเทศกาลคริสต์มาสหรือ
ปีใหม่สำหรับอีกฝ่ายไปแล้ว “เธอแทงคนตายไปสองคนแต่ไม่ต้องรับโทษ
จริงหรือ”

SAMPLE

ภาคหนึ่ง

หนึ่งปีก่อน

SAMPLE

2

เป็น

ลอนดอน

โทรศัพท์มือถือส่งสัญญาณเรียก

นั่นคือสิ่งที่ผมจำได้มาตลอด

และเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด

ดีมากแล้ว ความมืดโรยตัวปกคลุมรอบด้าน ผมนั่งชุกตัวอยู่บนเก้าอี้อาร์มแชร์ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่นพร้อมถาดแกงอุ่น ๆ กับไวน์ราคาถูที่พร่องไปแล้วครึ่งแก้ว *สเตรนเจอร์ส ออน อะ เทรน* หนังสือขาวดำเรื่องโปรดที่เปิดดูคืนนี้ยังกะปริบวบบวบบนจอตรงมุมห้อง คนอื่น ๆ มักจะยกย่องให้เรื่อง *ไซโค* หรือ *เวอร์ติโก* ว่าเป็นสุดยอดผลงานของอัลเฟรด ฮิตช์ค็อก แต่พวกเขาคิดผิด เพราะในเรื่อง *สเตรนเจอร์ส ออน อะ เทรน* มีฉากเล่นเทนนิสด้วย

แรงดันจากโทรศัพท์มือถือกดให้ผมตื่นขึ้นขณะที่หนังตาปรือใกล้ปิด
หลังจากเช็ดคราบมันย่องบนมือพลางเหลือบมองซื่อสายเรียกเข้า ศ.บลูม
(คลินิกแอ็บบีย) ผมก็เลื่อนปุ่มรับสายขณะตั้งสติพร้อมกับกลั่นหาเหตุผลที่
“ฮัลโล”

“เป็น ขอโทษทีที่โทรมาดึก ๆ ดื่น ๆ แต่เกรงว่ามันเป็นเรื่องด่วน
รอไม่ได้”

เสียงเธอฟังดูเคร่งเครียด มันทำให้ผมตกใจไม่น้อยขณะอยู่ในอาการ
สะลึมสะลือยามวิกาล ศาสตราจารย์เวอร์จิเนีย บลูมได้ชื่อว่าเป็นคน
ชอบเกริ่นนำแบบซ้ำ ๆ ก่อนจะวกเข้าเรื่องจริงจัง เธอมักจะใส่เดรสสไตล์
คาฟตานด้วยวากับรองเท้าส้นสูงเดินอยู่บนถนนออกซ์ฟอร์ด หรือไม่ก็
นั่งอยู่ที่โต๊ะมุมห้องในร้านแกลมพร้อมชาววิสกีและยาสูบเพิ่มความ
กระชุ่มกระชวยหนึ่งห่อ

ผมได้ยินเสียงฝีเท้ากระทบพื้นและเสียงพูดแว่ว ๆ ในสาย ฟังเหมือน
บลูมจะยังอยู่ที่แอ็บบีย ผมดูนาฬิกา...เกือบเที่ยงคืนแล้ว

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้” บลูมกระแอมครีตคราดในคอแบบคนสูบบุหรี่
จัด “แต่เกรงว่ามันจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณโดยตรง มีคำขอเข้ามาเดี๋ยวนี้
เอง เป็นคดีที่มีความอ่อนไหวเอากการ”

ผมเป็นนักนิติจิตวิทยาและเป็นที่ปรึกษาของหน่วยงานอาชญากรรม
ใหญ่ ๆ หลายแห่ง ทั้งสำนักงานอาชญากรรมแห่งชาติหรือเอ็นซีเอ เอฟบีไอ
และตำรวจสากล หน่วยงานทุกแห่งล้วนมีเบอร์โทรศัพท์ของผมทั้งนั้น แต่
ฟังเหมือนครั้งนี้จะเป็นเรื่องลับ “คำขอจากใคร”

เสียงรอบข้างยังคงดังลอดเข้ามาในสาย ดูเหมือนบลูมจะไม่ค่อย
มีสมาธิเท่าไร “ช่วยมาที่แอ็บบียทีเถอะ จันโดนสั่งห้ามไม่ให้พูดอะไรทาง
โทรศัพท์เพราะอาจมีคนดักฟัง”

ผมอยู่ระหว่างการลาพักร้อนหนึ่งสัปดาห์ ทั้งยังถึงกำหนดที่จะต้อง
ส่งบทความเรื่องล่าสุดลงในวารสารแล้ว แถมยังต้องเขียนแฟ้มประวัติ

คนไข่อีกสามราย อีกอย่างผมวางแผนจะนั่งลุยงานเอกสารที่กองสุขุมอยู่เป็น
ภูเขาเลากาที่บ้านด้วย ถึงอย่างนั้นก็คิดเกี่ยวกับการนอนหลับไม่ก็คิดที่
อ่อนไหวและต้องระมัดระวังไม่ให้ข้อมูลรั่วไหล บลุ่มจงใจพูดเป็นปริศนา
เพื่อขอให้ผมยอมทำตาม

“คุณต้องแยมให้ผมรู้อะไรหน่อยสิ”

ผมได้ยินเสียงสูดหายใจจากปลายสาย บลุ่มเงียบไปพักใหญ่ก่อนจะ
ถอนหายใจดังเฮือก “เอาเป็นว่ามันคงทำให้คุณไม่ค่อยพอใจเท่าไรก็แล้ว
กัน”

อากาศข้างนอกหนาวจับใจ ท้องฟ้ามืดจากสายฝนที่โปรยปราย
ลงมาในเดือนกันยายน เล่นเอาผมชักจะหวั่น ๆ กับการเดินทางจากย่าน
พิมลิโคไปถนนฮาร์ลีย์เสียแล้ว ถ้าเป็นอย่างนั้นสัปดาห์อยู่กับหนังของ
ฮิตช์ค็อกกับไวน์อีกสักแก้วยิ่งดีกว่า แต่นั่นไม่ใช่นิสัยของผม

เพราะเหตุนี้ผมจึงตอบตกลง มันคือเหตุผลที่ทำให้ผมตอบตกลง
มาตลอด

“มันเกี่ยวกับแอนนา โอ” ในที่สุดบลุ่มก็ตอบกลับมา “มีอะไรบางอย่าง
ที่พวกเขาอยากให้เราเห็น”

3

เบ็น

คลินิกสุขภาพการนอนหลับบี๊ซุกตัวอยู่ในมุมเล็กๆ บนถนนฮาร์ลีย์ภายใน
ทาวน์เฮาส์ซึ่งเป็นอาคารก่ออิฐสไตล์เอดเวอร์เดียนเรียบง่าย ผู้มาเยือน
มักตั้งข้อสงสัยกันว่าที่นี่เงียบสงบราวกับโบสถ์หรือโอเอซิส เนื่องจากคลินิก
แห่งนี้แอบอยู่ด้านหลังถนนออกซ์ฟอร์ดท่ามกลางเสียงจ๊อจ๊อแจ๊จ๊อแจใน
สวนสาธารณะรีเจนต์และจัตุรัสคาเวนดิช หลายๆ ส่วนของอาคารดูเหมือน
ก่อจากหินปูนพอร์ตแลนด์ คลินิกแอบบีซึงดูโอ้อ่าคู่ควรกับบรรดาท่าน
มาร์ควิสและราชวงศ์ระดับรองลงมา เป็นสถานที่ที่มีบรรยากาศสงบสุขและ
ปลอดภัย

เมื่อแท็กซี่แล่นฝ่าแอ่งน้ำขังบนถนนพาผมมาส่งตรงหัวมุมถนนที่
ว่างเปล่า บรรยากาศยามค่ำคินยังหม่นมืดเป็นสีเทาสุดอัปลักษณ์ ผมไม่
แน่ใจว่าควรเรียกเวลาขณะนี้ว่าวันนี้หรือเปล่า เพราะมันเลยเที่ยงคืนแล้ว
ผมก้มหน้าก้มตาหลบฝนขณะสลดหยดน้ำออกจากร่มสีดำที่ไม่ช่วยอะไร
แล้วแท็กซี่คันนั้นก็ผลุนผลันแล่นจากไปอย่างรวดเร็ว ส่งให้น้ำฝนกระเซ็น

ใส่ด้านหลังขาทางเกงของผม คำสบถแข่งชักบลูมจิ้งหลูดออกจากปากผมอีกครั้ง

ผมเดินขึ้นบันไดหนึ่งทอดแล้วกดรหัสผ่านของตัวเอง น้ำฝนพาให้ปุ่มแต่ละปุ่มลื่นจนดูอันตราย ปัจจุบันบ้านเก่าแก่หลังนี้ถูกดัดแปลงเป็นสำนักงานที่ขึ้นมานานแล้ว มีเพียงแผ่นป้ายสีเงินเล็ก ๆ ติดอยู่ด้านนอก บอกว่า *คลินิกสุขภาพการนอนแอ็บบียัพร้อมเบอร์โทรศัพท์* แต่ไม่มีอีเมลชัดเจนว่าเว็บไซต์ของคลินิกไม่มีอะไรน่าสนใจ มีแค่รายชื่อคณะเจ้าหน้าที่พร้อมคุณสมบัติ แต่ไม่มีรูปถ่ายของพวกเราเลยสักคน การแสดงภาพลักษณ์เป็นไปด้วยความระมัดระวังเช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างภายในคลินิกแห่งนี้ เราพร้อมที่จะให้การต้อนรับและช่วยเหลือคนไข้ตลอดเวลา เราคือผู้ให้คำปรึกษาโดยไม่จำเป็นต้องแสดงตัวตามหลักปฏิบัติของแพทย์ด้านสุขภาพจิต

เครื่องอ่านรหัสไม่ตอบสนอง ผมจึงใช้แขนเสื้อขีดปุ่มกดแล้วกดรหัสผ่านอีกครั้ง ในที่สุดก็มีเสียงโลหะติดตัวกรีกพร้อมกับที่ประตูขยับ ผมสงสัยว่าบลูมเรียกผู้เชี่ยวชาญด้านการนอนและผู้ร่วมงานที่น่านับถือเข้ามาด้วยหรือเปล่า แต่ในห้องต้อนรับรวมถึงบริเวณนั่งรอส่วนใหญ่ยังปิดไฟมืดและไม่มีใครสักคน มันไม่ต่างจากเวลาที่เราไปถึงโรงเรียนแล้วปรากฏว่าเราคือนักเรียนคนเดียวในหอประชุม ผมรู้สึกแปลก ๆ เมื่อเห็นที่ทำงานในสภาพปราศจากผู้คนขวกไขว่

“ศาสตราจารย์ครับ”

ผมร้องเรียก แต่เสียงที่เปล่งออกไปก้องสะท้อนแล้วจางหาย ผมเปิดไฟเพดานดวงหนึ่ง จับพลัสนั้นแสงไฟก็สาดสีส้มอ่อนละมุนชวนให้สบายใจ พรมผืนใหม่ที่เพิ่งเปลี่ยนหมาด ๆ หนุนนุ่มไต่เท้า อากาศที่พ่นผ่านแผ่นกรองพิเศษซึ่งติดตั้งอยู่ในผนังก็รู้สึกเหมือนจะสะอาดบริสุทธิ์กว่าที่เคยเป็น ตามปกติที่นี่จะมีเสียงดนตรีด้วย พวกลูกค้าล่องลอยไปตามเสียงเหล่านั้นจนกระทั่งบิลเรียกเก็บค่าบริการฯ จดพวกเขากลับมาสู่ความ

เป็นจริง คลินิกแห่งนี้มีบรรยากาศแสนสบายและให้ความรู้ที่ปลอดภัย ห่างไกลจากความโกลาหลของโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง สุดท้ายแล้วทุกคน ย่อมปรารถนาการนอนหลับ

“ศาสตราจารย์ครับ”

ยังไม่มีเสียงขานตอบ ผมเอาร่มไปเก็บใกล้ที่แขวนเสื้อโค้ตแล้วถอด เสื้อแจ็คเก็ตชุ่มโชกด้วยน้ำฝนออก ข้างโต๊ะเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย มีจอมอนิเตอร์แสดงภาพจากกล้องวงจรปิดตั้งแต่ด้านหลังอาคารยันด้านหน้า เรียงเป็นตับ ลูกค้าของเราต้องการให้เป็นเช่นนั้น ไม่ว่าจะเป็นคนดังที่กำลัง จะแต่งงาน นักการเมืองที่เก่งแฉ่งซึ่งดีในแวดวงอาชีพ นักฟุตบอลดาวเด่น ที่อยู่ในช่วงฟอร์มตก หรือสมาชิกราชวงศ์ที่มีข่าวฉาวโฉ่ล้วนเดินผ่านประตู คลินิกที่ดูดีมีรสนิยมเข้ามาในสภาพตาบวมเพราะอดหลับอดนอน การนอนหลับคือปัจจัยอย่างหนึ่งที่จำเป็นพอกันกับอาหารและน้ำ ดังนั้นคลินิก แอ็บปิยจึงเปรียบเสมือนวิหารที่ช่วยการบำบารที่เข้ามารบกวณจิตใจ ผู้คน ยอมควักกระเป๋าไม่อั้นเพียงเพื่อให้ตัวเองได้ล้มตัวนอนอย่างเต็มอ้อม

หลังกระตุ่นการทำงานของจอมอนิเตอร์ ประตูหน้าและประตูหลัง อาคารก็ปรากฏวาบให้เห็นราง ๆ ผมเปิดจอมอนิเตอร์พวกนั้นทิ้งไว้แล้วยืน รอลิฟต์ด้วยความอดทนเพราะเหนื่อยล้าเกินกว่าจะขึ้นบันได บนโต๊ะตัวเตี้ย ซึ่งเต็มไปด้วยรอยนิ้วมือข้างประตูลิฟต์เกลื่อนกลาดด้วยนิตยสารหลายเล่ม ผมเอื้อมไปหยิบนิตยสาร *นิวไฮเอนทิสต์* มาพลิกดูผ่าน ๆ ระหว่างรอ นั้นปะไร ในคอลัมน์ข่าวสั้นพูดถึงเราอีกแล้ว คลินิกแอ็บปิยมีงานเสริมที่เป็นประโยชน์ ไม่น้อยจากการทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาด้านคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั่วโลก ทั้งยังได้ทำสัญญามูลค่ามากโขกับตำรวจนครบาลและหน่วยงานบังคับใช้ กฎหมายอื่น ๆ อย่างต่อเนื่อง ซึ่งทุกงานอยู่ภายใต้การดูแลของศาสตราจารย์ บลูมซึ่งครั้งหนึ่งหนังสือพิมพ์ *เดอะ ไทมส์* เคยขนานนามว่าเธอคือ *กูรูด้าน การนอนอันดับหนึ่งของอังกฤษ* ชาวนั้นยังใส่กรอบประดับไว้บนผนังในห้อง ทำงานของเธอ

ลิปต์จอดกึ่งกึ่ง ผมรู้จักทุกชอกทุกมุมของอาคารหลังนี้ดีและใคร่ครวญว่ามีกี่คืนที่ผมถูกลากออกมาเพราะบลูมคิดโอเคเดียวบ้า ๆ ขึ้นมาปุบปับ...น่าจะมากทีเดียว แต่คิดแอนนา โอต่างจากคดีอื่น นั่นไม่ใช่เรื่องที่บลูมจะล้อผมเล่น แอนนา โอไม่ต่างจากซุมทรีพลัฟคำที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการนอนทุกคนอยากศึกษา ตั้งแต่เกิดเรื่องถึงตอนนี้ก็สี่ปีแล้ว ผู้หญิงคนนั้นยังคงเป็นปริศนาท้าทายสำหรับทุกคน

เปล่าเลย บลูมไม่ได้ใจไม่ใส่ระกำขนาดนั้น อย่างน้อยเธอก็ไม่ได้ใจร้ายกับผม

ผมขึ้นไปถึงชั้นบนสุดซึ่งเป็นบริเวณที่เรียกกันว่าอาณาจักรของฝ่ายบริหาร อันที่จริงมันไม่ได้วิเศษวิโสไปกว่าตู้เก็บไม้กวาดมากนัก และเนื่องจากเป็นพื้นที่สำนักงานที่ผ่านเข้าไปได้เฉพาะพนักงานเท่านั้น ลักษณะการตกแต่งภายในจึงใกล้เคียงกันกับคุกอัลคาทราซ ผมคือหนึ่งในเจ็ดคนที่ทำงานเต็มเวลาที่นี้กับพนักงานฝ่ายสนับสนุนอีกสิบคน ได้แก่ นักประสาทวิทยา จิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักจิตบำบัด และนักบำบัดกล้ามเนื้อขากรรไกร ซึ่งแต่ละคนคอยดูแลบำบัดทุกขั้นตอนของการนอน ห้องทำงานของผมอยู่ปลายทางเดินและเป็นหนึ่งในไม่กี่ห้องที่กลไกล็อกใช้การได้เป็นปกติ ห้องแรกที่มีขนาดใหญ่ที่สุดคือห้องทำงานของบลูม เป็นห้องที่ใหญ่กว่าเพื่อนและประดับด้วยภาพเขียนใส่กรอบทอง อีกทั้งยังมีตู้เย็นบรรจุเครื่องดื่มช้อนอยู่ในตู้

บลูมยืนหน้านิวคัวมวอดรอผมอยู่ที่ประตูห้องทำงาน ผมสืบทาถูกรวบให้ดูเรียบร้อย กีบเหน็บผมขยับไปมาตามจังหวะที่เธออ้าปากหา เธออยู่ในวัยกลางหกสิบ ไม่พิถีพิถันกับการแต่งตัว ร่างใหญ่หนาเหมือนนักรัองโอเปร่าซ่อนอยู่ใต้เสื้อผ้าสีสดหลายชั้น ทั้งสีเหลืองแบบนกคีรีบูนและสีชมพูสตรอเบอร์รี่ สวมแว่นสไตลส์แองก์ มาร์วิน แมร์สนิยมดูจะกระเดียดไปทางร็อกแอนด์โรลล์ แต่น้อยครั้งมากที่เธอจะแสดงอาการเหน็ดเหนื่อยหรือง่วงเหงาหาวนอนให้เห็น บลูมขอบคุณไม่ว่าตัวเองดื่มจัดและเจริญอาหาร เธอเป็นคนสุดท้ายของคนวัยเดียวกันที่ซัดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์สองขวด